

TOM CHALUPA

POMNÍČEK

TOM CHALUPA

POMNÍČEK

Na knize Pomníček spolupracovali:
Obálka a elektronické formáty: © Zuzi Maat
Redakce a korektury: Marcela Fischerová
Autor: © Tom Chalupa
Vydal: © Tom Chalupa (www.tomchalupa.cz)

Elektronické vydání první, říjen 2022

Počet normostran: 404

ISBN: 978-80-908741-0-7 ePub

ISBN: 978-80-908741-1-4 mobi

ISBN: 978-80-908632-9-3 pdf

Věnováno M+M+R a úžasné Ariel

eee

PONDĚLÍ

Hodinka a půl uběhla od východu červnového slunce. Sytě zelené listy v korunách prastarých dubů stále nepropouštěly paprsky k vodní hladině rybníčku. Kříž na severním břehu oznamoval vzpomínku na dávno zapomenutého kněze poustevníka, který zde ležel pod příkrovem země. Legenda hlásala, že dubovou alej zasadili jeho obdivovatelé. Šestnáct mohutných stromů, s kmeny pravidelně uspořádanými kolem břehu do oválu – temná, neproniknutelná hráz. Hnusná, nehostinná, depresivní část lesa.

Děsivost místa umocňovala historie z před pomalu čtyř staletí, kdy zde hrabě z Lípky nechal na stromech vyhasnout šestnáct životů. Bandu lapků, těšících se u poddaných úctě, tajně převezl na pusté místo u hranic a v železných klecích odsouzené ponechal napospas. Jeden strom, jeden život. Hrůzné umírání připomínaly pozůstatky řetězů. Zlověstně zarostly do mohutných větví a mrtvě visely k hladině. Po měsíci sloužící vyzvedli zbytky těl, notně oklovaných ptáky. Temné dno blízkého Hraničního jezera se stalo navždy tichým hřbitovem. V železných klecích čekají kosti na své objevitele.

Barbora Hortová smutně dřepěla na břehu. Malinká, štíhlá, nepoznamenaná porodem, tvář bez pih a vrásek, přesto zvolna blížící se čtyřicítku nezapře. Drobné ruce omývala ve studené, mazlavé vodě. Pozorovala řetězy mířící k hladině... Pohled na snubní prsten přivolał nával viny. Vzdechla marností. Přesunula

zrak na kříž u protějšího břehu. Hnědé vlnité vlasy jí odpočívaly na pažích. Temné, životem zkoušené oči propouštěly první slzy. Pocity naplněnosti a vzrušení z nevěry nenávratně odpluly. Proč nezůstala dnes doma? Kolikrát si říkala ne, ale nakonec vždy přispěchala na domluvené místo a s rukama zapřenýma o kmen dubu netrpělivě čekala na poslední Robertovo vzepětí.

Tři roky, vždy jedno pondělní ráno v měsíci, kdy Robert Simon končil noční směnu na recepci lázní a Barbořin manžel odjel v neděli do Českých Budějovic na návštěvu otce a vracel se až v úterý. První náhodné setkání na cestě kousek od rybníčku, opětované úsměvy, příslib příští schůzky. Do měsíce zapřela ruce o kmen a následoval smyslný, tichý sex. Nikdy při milování neviděla Robertovu tvář, ale vrásky dubu znala dokonale. Zvláště od loňské zimy, po nabídce společného života...

Pevně rozhodnutá Barbora vstala, hlubokými nádechy sbírala odvalu. Hřbetem ruky setřela zbytky slz. Jde na to! Ukončí tu nesmyslnost jednou provždy!

První tři kroky od hladiny. Najednou je něco jinak. Vzhledla vzhůru do větví dubu. S hrůzou vytřeštila oči. Cítila husí kůži na ruce, sucho v ústech. Nevnímala automatické couvání vzad. Panická hrůza drobečka plně paralyzovala. Chtěla křičet, z plných plic řvát. Nez mohla se na jedinou hlásku. Šokovaný pohled upírala neustále na šílený přízrak ve větvích. Její pohyb vzad připomínal zpomalený film.

Strach s hrůzou malinko povolily a z jejího hrdla se vydral lidský výkřik. Vyděšení ptáci vzlétli pryč. Poslední krůček zpět. Kámen na okraji rybníčku se stal příčinou nekontrolovatelného pádu do špinavé, zapáchající vody. Automaticky vystřelila ruce dozadu, aby zmírnila dopad.

Barbořina hlava od brady nahoru zůstala nad hladinou. Levou dlaň zabořila hluboko do bláta, pravou nejistě sevřela kluzkou dubovou větev na dně mělkého rybníčku.

Vyděšené, vyplašené oči bez mrkání hleděly vzhůru...

*

O dvacet metrů dál, v *dubové komůrce*, jak místočko lásky milenci pojmenovali, Robert Simon vychutnával posledních pár šluků *vítězné* cigarety. Na dokonalou skrýš náhodně narazil před lety cestou z práce. Nikdy se nepochlubil, že za objevem stála začínající střevní chřipka. Dubové větve sahající pomalu k zemi spolu s přilepenými keři tvořily neproniknutelnou hráz. V jednom místě byl tajný vchod. Uvnitř *komůrky* vládlo přitnutí. Nebylo vidět ven ani k rybníčku, kam si po vzájemném milování Barbora odskočila. Temné, ale pro nevěru dokonalé místočko; pro milence uvázané v manželství a bydlící v malé zapadlé vesničce na hranici. Jméno obce – Pomníček – mluví za vše. Bohem zapomenutou osadu polhcoval zanedbaný les patřící církvi a vojsku.

Robert Simon, středně vysoký, o šest let starší než Barbora Hortová. Hnědé vlasy bez šedin nezbedně tančící všemi směry, orlí nos, zelenkavé oči, na paži měl vytetovanou mořskou pannu. S přibývajícím věkem přibíral na váze, ale stěží ho nazvat usedlým fotříkem. Na tváři měl třídenní strniště. Manželka Anna, účetní na volné noze, a syn Tomáš, v současnosti student v Anglii, který se už netoužil vracet domů. Samoty si užil v Pomníčku dost a dost.

Poslední výdech kouře z plic. Vzpomínkou se zatoulal k počátku mileneckého vztahu s Barborou. První měsíce jí měl plnou hlavu. V noci divoké sny, ranní probuzení vedle polomrtvého vztahu. Co syn odjel do Londýna, Anna se ještě více zatáhla do sebe. Když deprese nabrala na síle, zmizela do vedlejší vesnice ke své léčitelce duše. Dokonce tam občas i přespala a Robertovi zavolala psychologka, že Anna se vrátí domů, až bude v pořádku. Začal žárlit – on, který byl sám nevěrný.

Pravou nohou zašlápl špaček do země. Tak, jde na to! Finále

vztahu, jež několikrát odložil, se blíží. Krásné tři roky, ale nakonec se z toho stal obyčejný zvyk, možná zlozvyk, podobný útoku nikotinu na mozek. A to zimní odmítnutí, které mu uvízlo v hlavě!

Vyrazil za Barborou k břehu rybníčku. Z korun dubů doléhalo dolů štěbetání sluncem probuzených ptáků... Znenadání přírodní idylku rozřízl hrdelní výkřik. Robert ztuhl. V hlavě mu vřelo, myšlenky se točily. Rychle vyšel, posunul na stranu košatou větev. Napřed si Barbory nevšiml. Nakonec její hlavu, vyčuhující z vody u břehu, spatřil. Temné, vystrašené oči prozrazovaly prožitou hrůzu a děs. Spěchal jí na pomoc. Navzdory červnu nebyla voda sluncem prohřátá, protože mohutné koruny paprsky téměř vůbec nepropouštěly.

Barbora zmobilizovala síly a nepatrně zklidněná přítomností Roberta ztěžka vyprostila levou ruku z bahna. S třesem, napnutou paží a vystrčeným prstem ukazovala na původce zděšení. Robert kousek popošel, otočil se a vzhlédl ve směru rozkomíhaného ukazováčku. Šok! Vytřeštil oči, ústa otevřel hrůzou...

„Do prdele! Proboha, co to je?!“ konsternovaně zařval a couval směrem k Barboře. Ztráta rovnováhy na břehu měla za následek jeho pád po zádech do studené vody.

*

Oliver Evans svírá volant oktávky a spěchá s dcerou Veronikou z Říčan u Prahy na stanici metra Háje. Maturitu holčina úspěšně zvládla a vysněná cesta vlakem do Paříže s pár spolužáky před ní. Zaspali a otec honí čas. Po šesté hodině ranní je směr na Uhřetěves celkem průjezdný. Šlape na plyn, Verunka se křečovitě drží popruhů batohu a přerývaně dýchá. Pryč jsou všechny rozpory a doba psychy, kterou před měsíci otec zapříčinil.

Ručička tachometru ukazuje sto padesát. Jede úsek s přehledem nejrychleji. Najednou v řízení škublo, volant se zasekává.

Dupe na brzdu, ale pedál nereaguje. Ruční brzda nejde vytáhnout ani o milimetr. Kvalt je zablokovaný na šestce, řadičí páku snad někdo zavařil. Auto začíná nepochopitelně zrychlovat a zvolna se stáčí vlevo. Protijedoucí vozy troubí, řidičí agresivně rozhažují rukama a na poslední chvíli uhybají. Oliver zkouší vše znovu a znovu. Marně...

Oktávka míří neodvratně do protisměru. Před nimi kamion. Verunka, nepopsatelně vyděšená a absolutně neschopná slova, sedí neuchopitelnou silou zaražená do sedačky. Prsty drtivě svírá popruhy. Nedbá na popraskané pěstěné nehty. Tak si na nich vždy zakládala. Kamion se blíží. Jeho řidič už zpozoroval nebezpečí, ale vůbec nezpomaluje. Jen troubí a problikává dálkovými světly.

„Dělej něco!“ řve Verunka, jež má na čele nepřírozeně naběhlé žíly.

Rozpoznávají zděšený obličej řidiče rumunského kamionu. Vše probíhá rychlostí blesku. Oslnivá dálková světla. Ohlušující náraz. Bolest pronikající tělem. Nafouklé a vzápětí propíchnuté airbagy. Pach benzínu, praskot plechů a kostí. Kamion tlačí osobák před sebou, oheň jisker lítá od asfaltu. Najednou změť hrůzných zvuků a obrazů mizí. Ticho a tma. Úplná tma. Pražádný proužek světla...

Oliverovy oči bezradně bloudí temnotou, dech má zrychlený. Celý zpocený a vyděšený hledá kolem sebe Verunku. Nic, jen naprosté ticho a neproniknutelná tma... Musí zavolat manželce Dianě. Šátrá kolem sebe. Úspěch! Bere mobil do ruky a poslepu volí naučenou zkratkovou kombinaci. Na druhé straně se ozývá vyzváněcí tón. Dýchá rychleji a rychleji. Srdce běží snad poslední závod...

„Haló, Evansová,“ ozval se ospalý hlas po pátém zazvonění.

„Diano, měli jsme s Verunkou autonehodu...! Nemůžu ji tady nikde kolem sebe najít...! Jsme někde před Uhříněvsí... Prosím, zavolej pomoc.“ Poslední slova ze sebe Oliver sotva dostal. Stres omezoval kapacitu jeho plic.

„Proč je Verunka s tebou...? Kde se tam vzala?“ Šok Dianu zprudka posadil na posteli, otevřela oči. Srdce zrychlovalo úderem, do hlavy se jí valila krev, nepříjemný pocit obracel žaludek.

„Vezl jsem ji na metro... Jede se spolužáky do Paříže, jak chtěla...“

„Do jaké Paříže? Co se stalo? Kde je Verunka? Cos jí udělal, ty hajzle?!“ křičela hystericky do telefonu.

Dveře od ložnice se otevřely a dovnitř vtrhla vystrašená Verunka v noční košili. Diana na ni pohlédla jako na zjevení. Točil se s ní celý svět.

„Co je, mamko, co se děje?“ Dcera rychle přiskočila k posteli a chytila mámu za ruku.

„Proč nám to děláš...? Proč nás ničíš?“ zavzlykala Diana a psychicky zlomená se sesunula na koberec. Telefon upustila.

Oliver ze sebe nesouvisle vydrmolil: „Já nevím, co se stalo... Všechno bylo tak živé...“ V černočerné tmě se už vzpřímil na posteli. Marně hledal silnější zdroj světla.

Verunka mobil z koberce zvedla a repráčky si umístila co nejblíže k ústům. Na displeji zářilo: OLIVER. Okamžitě věděla, která bije. Drsně účtovala: „Tak ty nevíš, co se stalo...? Největší průser je, že ty seš živej a terorizuješ nás! Kéž bys zdechl a my měly od tebe svatej pokoj, ty hajzle zasranej! Nejsi můj otec, už si to jednou provždy zapamatuj a zapomeň na nás!“ dořvala vytočená na nejvyšší míru a vztekle zmáčkla tlačítko ukončení hovoru. Odhodila mobil na postel a objala třesoucí se matku. Začátek týdne nemůže být horší...

*

Bizarní podívání v bizarním prostředí nepřívětivého studeného rybníčku a strašidelných prastarých dubů. Barbora se čím dál víc drkotala zimou, zděšený pohled směřovala do větví. Nebyla

schopná se vyškrábat na břeh. Roberta, spolusedícího ve vodě, nevnímala. V duchu si přehrávala dva obrazy. Obývací pokoj doma. Naproti vstupním dveřím obraz umístěný přesně mezi dvěma okny. Návrat myšlenek do reality a stejný obraz vidí ve větvích. Touží po probuzení. Kéž by se nacházela v děsivém snu!

Robert taky nevěřičně pozoroval hrůzu před sebou. Neviděl výjev poprvé. Nepříjemný pocit přebíjel chlad a zápach vody. Při pádu vzad ponořil pod hladinu i hlavu, kterou pokryly zbytky tlejícího listí. Rozhlížel se kolem sebe, zda někoho nespátří. Prohledával důkladně zrakem okolní břehy. Nikde nikdo. Pouze všudypřítomný strach lezl pod kůži.

Barbora srovnávala detaily obrazu v obýváku, utkvělých v paměti, s realitou před sebou. Ráno, před odchodem, si všimla prázdného místa na zdi. První myšlenka: manžel prodá nejcennější věc, jež vlastní, a konečně nebudou muset obracet každou korunu. Od smrti tchyně před třemi lety, dotující domácnost Hortových, svíraly manžele neustálé finanční potíže. Co teď bude dělat?

Děsivost reality představovalo tělo Barbořina manžela Adama Horty, naaranžovaného v koruně dubu, podle jeho nejcennějšího obrazu: *Ježíš ukřižovaný v rajské zahradě*. Visel šikmo vzhůru, zhruba tři a půl metru nad zemí. Strnulé, nehybné oči, hrud' bez ochlupení. Ustupující vlasy zakrývala trnová koruna a choulostivé partie bederní rouška; vše umně spletené z dubových větvíček. Hřeby z ukřižování nahradily temně zelené lístky. Pokožku měl nepřírozeně bílou, úplně stejně jako na obraze doma. Nebylo viditelné připevnění k větvím, což zvyšovalo mysterióznost okamžiku. Hrud' se nepohybovala důsledkem nádechů a výdechů, oční víčka nemrkala, údy nehybné, ústa navždy umlčená. On nežije! To není možný! Barbořiny oči vlhly, slzy bolesti jí nekontrolovatně stékaly po tváři.

*

Jas displeje mobilu zhasl. Opětovně se místnost ponořila do naprosté tmy, kterou Oliver Evans uměle vytvořil, aby bojoval s přechodnou insomnií. Doufal, že přechodnou, jak ho přesvědčoval v léčebně jeden psycholog, jenž stejně jako on léčil osobní problémy chlastem. Červen nabízel nejvíce dne a nejméně noci. Špatné období pro nespavce. Okna a dveře v pokojíku zatemnil koupenou textilií. Nerudný recepční vydal klíč od nejklidnějšího pokoje na konci patra levné ubytovny až po menším úplatku.

Seděl na posteli, hlavu svíral v dlaních. Vnímal propocené tričko a mokré vlasy. Další živá noční můra. Psychicky zdeptaná budoucí exmanželka – patrně zabil poslední možnost korektního přátelství. Vztah s dcerou? Sám slyšel tvrdá slova, že otcův pobyt mezi živými brání jejímu štěstí. Všechny problémy Veroniky začaly kvůli němu. Jedna listopadová neděle v cizině. Jeden průser, v němž se ocitl nevinně, ale spousta lidí věří v opak. Zhroucený pracovní a po čase i rodinný život. Ty noční můry. Tak reálné, hrozně reálné! Pozůstatek doby, kdy alkoholem řešil vše špatné. První liga v chlastu. Propadl se na samé dno společnosti. Býval vážený, uznávaný. Nakonec ho manželka vyhodila ze společného domu se slovy „Seš jenom smradlavé, neužitečné hovno!“

Díky kolegovi, který patřil k jednom z mála těch věřících v jeho nevinu, získal šanci na pracovní restart. Peněžně i pracovně sešup, ale za poskytnutou šanci je vděčný. Zároveň bojoval se strachem. Metropoli střídají České Budějovice. Psychicky zůstává v loži.

Vzpomínal na dětství v Praze, plném cizích slovíček, návštěv muzeí, památek a kin. První slova vyřčená česky i anglicky. Do deseti let zvládl základy francouzštiny a italštiny – země otcovy předchozí působnosti.

Oliver Evans seděl na rozvrzané posteli jako hromádka nešťestí. Hnědavé zplihlé vlasy měl přilepené k sobě, dlaně skrývaly

podlouhlý obličej a oříškové oči, frajerský knírek dávno shodil. Konečně zvedl svých sto osmdesát tři centimetrů a devadesát kilo živé váhy. Pár měsíců zhýralého života mu nadělilo pивní mozol.

V jediné stařícké skříní sebral ručník a vydal se do společných sprch. Ode dveří slyšel pípnot mobil. Pustil kliku a se strachem udělal pár kroků k nočnímu stolku. Hlasitě si oddechl. Na displeji svítilo jméno nového šéfa. Otevřel zprávu a přečetl krátký, suchý vzkaz:

Vas nastup se odklada na stredu 8:00 kpt Tamanek musel k le-kari Adler

*

Zimou ztvrdlé Barbořiny prsní bradavky bodaly Roberta do břicha. Zpěv ptáků nabíral na síle. Po vyplašení neuvěřitelným zaječením přiletěli zpět. Žádné další zvuky. Teplota nízká, zatím pouhých třináct stupňů. Chlad lezl do morku kostí. Navzájem si rukama třeli záda. Mokrý oblečení rozvěsili ve větvích *komůrky*.

Čtvrthodinka uplynula od okamžiku, kdy Robert vytáhl Barboru ze studené vody. Stále strnule zírala směrem k nehybnému tělu manžela. Nechápala, nevěřila, cítila šílený strach a bezmoc. Slzy jí stékaly po tváři. Rozmazané líčení nepěkně upravilo milou tvářičku.

Při procházení pod visícím Adamem jí Robert musel pevně sevřít zápěstí a násilím odtáhnout do *komůrky*. Tam Barboru rychle svlékl, poté sebe, až zůstali před sebou poprvé nahí. Po třech letech mileneckého vztahu nastala premiéra vzájemné nahoty. Věřte, že by raději nynější nucený striptýz vyměnili za pobyt doma, mezi čtyřmi bezpečnými stěnami. Kdyby jen u rybníčku nezůstali tak blbě uvěznění. Kdyby nespádli do vody...

Robert nečekaně dostal možnost prohlédnout si nádheru zimou prokřehlého Barbořina těla. Proč si holku nikdy nevzal domů do

postýlky, když drahé polovičky zmizely pryč? Vnuknutou myšlenku v nastalé situaci musel nechat z hlavy odplout, ale i přes děsivou situaci cítil lehké brnění črtiče.

„To je hrozný, co se stalo,“ prolomil Robert mlčení. Od doby, kdy se spolu začali milovat, nepadlo mezi nimi slovíčko.

„Co budeme dělat?“ špitla Barbora. Působila neuvěřitelně drobně a zranitelně. Stále jí hlavou vířily myšlenky. Co se vůbec stalo, proč se to stalo a může za to? Zmatenost.

Manžel Adam se tvrdohlavě snažil prosadit jako malíř, ale škoda mluvit... Pokus o impresionistický autoportrét v podobě *Ježíše ukřižovaného v rajské zahradě* mohl znamenat začátek zářné kariéry, avšak on obraz odmítal prodat či půjčit. Srdeční záležitost, jež přinášela spoustu možností. Řada potenciálních kupců, kolegové radící, aby pokračoval ve svém stylu impresionismu, ale Adam se zhlédl v precisionismu, stylu téměř století zaniklém. Obrazy na pohled pěkné, reálné, bohužel téměř bezcenné... Poslední půlrok nenamaloval v podstatě nic. Vše, co v předmětné době vytvořil, zničil. Vnitřně byl smutný, zatažený do sebe. Kamarádů od kumštu se stranil. Čelil nepřijemným otázkám ve stylu: „Jak se daří?“ – „Na čem děláš?“ – „Kde a kdy budeš zase vystavovat?“ Zůstal v kontaktu jen s jedním jediným, spolužákem a pomalu bratrem z akademie...

*

Pár stovek metrů od Olivera Evanse kapitán Tamánek, budoucí nadřízený, zvolna přicházel k rodinnému vozu. Středně vysoký pětáctýřicátník, zavalitější příznivec folku a dobrých filmů. Ustupující blond vlasy s šedinami u uší, bradavička u rozpláclého nosu a žluté obočí nad upřímnýma modrýma očima. Na prsteníčku pořád nosil snubní prsten – jak jen tlačil s nabranými kily od svatby! Lojzu Tamánka doprovázel starostlivý a zároveň soucitný pohled

manželky, která stála na schodech před jejich rodinným domkem. Vyrážel vstříc odkládané návštěvě lékaře. Rok a půl statečně problém odsouval, ale včera večer kapituloval a Lidušce slíbil, že zítra už konečně půjde.

„Nemám jet s tebou? Dodat ti podporu?“ Manželka nahodila do tváře výraz, jež opravdu nesnášel. *Opatrovnice mimin* tomu říkal. Samozřejmě jen pro sebe a potichu.

„Ne, neboj, půjdu tam... Ahoj.“

„Držím palce, a kdyby něco, tak zavolej!“ Zat’até pěsti Liduška vymrštila nad hlavu.

Urychleně sedl za volant, aby neprodlužoval trapné divadlo na ulici. Nastartoval a bez blinkru vyrazil prudce vpřed. Ve zpětném zrcátku spatřil naštvaný manželčin výraz. V duchu ji slyšel: „Jed’ pomalu a opatrně!“ Dcery bývají většinou z domu pryč, a tak snahu o výchovu odnáší on. On, který velí jedné ze dvou skupin vyšetřování násilných trestných činů krajské kriminálky v Českých Budějovicích. No jo, vzal si učitelku...

O dva roky starší Liduška se starostlivostí sobě vlastní pozorovala rychlý odjezd manžela. Na sobě měla jednoduché květované šaty na ramínka s délkou pod kolena – jde přece učit... Vzpřímené držení těla, rovnoměrně opálená, s bílými korálky na úzkém, dlouhém krku. Radostné oči, přísné obočí a úsměv herečky. Zachovalá figura díky pravidelnému cvičení. Krátké, rovné vlasy, vysoké čelo bez vrásek. Akční, energická, protipól ke zdánlivě klidnému Lojzovi.

*

Robert před minutkou opustil Barbořino objetí. Musel vystrašeného drobečka dlouho přemlouvav, než se osvobodil z pevného sevření. Sklesle stála na místě a upřeně pozorovala placatý nehezky kámen na zemi.

Pořád byli nazí, ale pokožka obou už trochu oschla. Robert se racionálně rozhodl vykroutit přebytečnou vodu z rozvěšených svršků. Právě ždímal svou košili. Pootočením vpravo objevil zapomenutou letní bundu. Suchá bunda! Že si jí nevšiml dřív! Rychle ji sundal z větve a suchý svršek putoval k Barboře. Bez sebemenšího nápomocného pohybu si ji nechala přehodit přes ramena. Ještě malinko a zmizela by celičká. Tristní pohled. Snad větší teplo, snad plynutí času jí rozvázalo jazyk.

Špitla: „Proč to udělal?“ Nespouštěla oči z placatého kamene.

Robert přestal ždímat košili a překvapeně se na Barboru zadíval. „Snad kdo mu to udělal...? Sám by se tam Adam nezavěsil.“

Nesouvisle ze sebe dostala: „Já si myslím, že to on... on sám... On se o nás dozvěděl a chtěl mě potrestat.“

„Barčo, to nebude sebevražda. Někdo o nás dvou ví a chce to na nás hodit... Necháme trochu oschnout hadry a rychle mizíme,“ hlasitěji zdůraznil a automaticky se rozhlížel kolem, ale z *komůrky* nic neviděl.

„Proč by to někdo dělal...? Já si myslím, že to vymyslel a udělal sám,“ byla nadále přesvědčená o svojí vině.

„To je blbost! Proč by lezl do větví a tam se sám zabil...? Co nejdřív padáme pryč!“

Barbora Roberta probodla očima. „Ho tady nemůžem jen tak nechat... Co když si jenom vzal prášky na spaní, aby vypadal jak mrtvej... nebo dostal infarkt z té zimy?“

„Je mrtvej, bohužel, Barčo, je úplně mrtvej... Dost dlouho jsem se na něj díval a absolutně žádný pohyb. Ani t'uk... Sebereme hadry a mizíme. Pokud ho nějakej hajzl zabil, tak jenom čeká, až zavoláme policajty a budem se v tom plácet!“

„Nemůžem ho tady jenom tak nechat, proboha! Vždyť je tady taková zima a on není oblečenej... Vždyť bude nemocnej.“

„Prober se! On už nikdy nebude nemocnej, on je úplně mrtvej!“ zavřel vztekle Robert. „Víc mrtvej už být nemůže.“

Další dohadování usekly blížící se kroky od cesty k vojenskému prostoru. Najednou zavládlo ticho. Robert se strachem odsunul na stranu závoj větví. Ne moc. Zastřeně spatřil muže. Poznal jej. Co on tady pohledává...?

*

Plná čekárna. Lojza Tamánek třel vlhké dlaně o sebe. Přemýšlel, zda nepřijít odpoledne... Na dveřích se vyjímal děsivý nápis *PROKTOLOGICKÁ AMBULANCE*. Upřeně hleděl na ordinační hodiny, na jméno lékaře.

Dveře se prudce otevřely a mladá blond'atá sestřička vesele zahlásila: „Pan Tamánek?“ Vykouznila provokativní úsměv a napnutě čekala, kdo půjde dovnitř.

Lojza se prsty lehce přihlásil a vstal. Do ordinace mířil krokem odsouzence. Procházel kolem sestřičky, ale závan nasládlého svěžího parfému nevnímal.

Za stolem seděl mladý lékař s vlasy sčesanými vzad. „Dobrý den, pane Tamánku. Pojd'te dál. Detektiva z vražd jsme tady ještě neměli.“ Byl ten úsměv upřímný, nebo posměšný?

„Tamánku, ne Ťamánku,“ rozzlobeně podotkl kriminalista.

„Pardon, sestřička si patrně špatně zapsala vaše jméno, které jí nadiktovala vaše asistentka,“ hasil pokorně lékař.

Sestřička zavřela dveře, mimikou v obličeji a pokrčením ramen dala najevo omluvu.

„To nic. Mám prostě příjmení, které svádí.“

„Vaše asistentka říkala, že vyšetřujete případ, kde nesmíte ztrácet čas. Takže kalhoty a spodky dolů a nestyd'te se říct, co vás přesně trápí.“ Mezi řečí lékař vypisoval data z kartičky pojištěnce do počítače.

„Skoro u všech případů nesmíme ztrácet čas,“ naoko Lojza Tamánek omlouval svou asistentku, kterou samozřejmě neměl. Manželka mu zase zařídila protekci...

*

Oliver Evans z lavičky upřeně zíral na zvolna tekoucí Vltavu. Mrak nad duší i nad světem narušoval třpyt vodní hladiny. Pohlédl znovu na displej telefonu a četl:

Dnešním ránem jste překonal všechny myslitelné hranice! Diana se zhroutila, povolal jsem k ní lékaře. Ve vašem vlastním zájmu se musíme sejít. Ještě dnes! Klidně za vámi zajedu. Doktor Hošťálka

Zpráva od rozvodového právníka manželky Diany k němu doputovala pět minut po hovoru, jímž rodinu vyděsil. Náhoda? Věřil intuici. Oliver ve svém adresáři vyhledal číslo na souseda z Řičan, dlouholetého kamaráda, zaměstnance druhé největší tuzemské banky. Hned od začátku z Luděk cítil značný odstup – patrně se s manželkou dohodli, koho z přátel hodí v budoucnu přes palubu.

Najel na meritum zájmu: „Dianu zastupuje právník a myslím si, že bude zároveň jejím milencem. Možná, že bydlí dokonce v našem domě. Diana je minulost. Chci rozvod v klidu. Jen mě zajímá, zda doktor Hošťálka bydlí v našem domě a jak dlouho.“

Luděk okamžik přemýšlel. „Tak popravdě, ten Hošťálka se mi vůbec nelíbí, ale je to záležitost Diany. S manželkou jsme se domluvili, že jí k tomu nic říkat nebudeme. On je takovej... to správný slovo... slizkej, možná vyčůranej... A to jeho auto vídám před vaším domem už přes rok.“

„Přes rok?“ konsternovaně vykřikl Oliver. „Jsem myslel, že to déle než rok nebude,“ maskoval šok z právě obdržené informace.

„Diana mojí říkala, že jste si v manželství dali volno ohledně věrnosti. On ten Hošťálka nebyl jedinej, co stával před vaším domem... Když vaše Veronika odjela k babičce nebo jinam a ty jsi nebyl doma, tak se tam objevilo před doktorem pár dalších...“

Oliverovi klesla ruka s telefonem k bujné trávě pod lavičkou. Další slova Luděk odesílal do zeleně, než nadobro zmlkl...

S náladou se nastěhoval do suterénu. Že byl tak naivní! Typický příklad vztahové zaslepenosti, přehlížení náznaků, strachu z problémů. V práci se živil odhalováním lží a sám se nechal zmanipulovat. Že vůbec Dianě něco o řeči těla prozrazoval. To on ji všechno naučil! Vychoval z ní dokonalou lhářku.

Žádná lítost. Dobře jí tak, mrše! Jen po jednom toužil: všechno rychle ukončit a Dianu už nikdy nevidět. Toho jejího nabíječe právníka si dokonale vychutná...

*

Barbora otevřela ústa, ale Robert ukazovákem u rtů naznačil, ať zůstane zticha. Stál deset metrů od spolubydlícího z Pomníčku. Vysoký elegant s prošedivělými vlasy rozepnul poklopec u riflí a vykonával tělesnou potřebu směrem ke *komůrce*. Rozhlížel se kolem. Doleva doprava, chvíli upřeně hleděl k Robertovi, který schovaný za přírodním zeleným závěsem připomínal sochu. Vidí mě, nebo ne? honilo se naháči hlavou.

Konečně skončil. Z trávy putoval k nebi obláček. Zip zamířil nahoru, muž se otočil a vracel se zpět k silnici. Po padesáti metrech zastavil a opatrně se rozhlížel. Hledá někoho? Po deseti minutách mrkl na hodinky, pokrčil rameny a odcházel směrem k silnici.

„Kdo to byl?“ zeptala se rozrušená Barbora Hortová.

„Nikdo... nevím,“ zalhal Robert a obrátil se směrem k ní. Tvrdla jako přibitá pořád na stejném místě. Vypadala malinko

klidněji, zimou se již netrásla, půjčená bunda splnila účel.

„Co budeme dělat?“ vrhla vzhůru prosebné usazené oči.

„Ještě chvílku počkáme, pak se oblečeme a půjdeme zadem domů.“

„Nemůžu tady Adama přece nechat! Přece ho nemůžu nechat viset na tom stromě... Přece... přece...“ Slova došla.

Robert se pokusil o racionální uvažování. „Přemýšlej... Pokud by se zabil sám, čemuž teda absolutně nevěřím, tak je mrtvej a už mu nepomůžeš. Pokud ho někdo zabil, tak když to nahlásíme, jak potom budeš vysvětlovat, že jsme ho našli zrovna my? Proč jsme byli právě tady, kam nikdo nechodí...? Budou se ptát, co jsme tady spolu dělali.“ Zrak sklopil k zemi, kde hledal své zašlapané špačky od cigaret. Musí nepříjemný důkaz sesbírat. Nadechl se a pokračoval: „My vám teda řeknem pravdu. Šukali jsme tady spolu a nebylo to poprvý a někdo jiný zabil jejího manžela a narafičil to na nás... Kdo tomu, Barčo, uvěří...? Kdo?“ Snad argumenty vezme v potaz a přistoupí na jeho řešení.

„Ale nemůžu ho tady přece jen tak nechat,“ trvala nesmyslně na svém. „Co budeme dělat?“

V *komůrce* zavládlo úplné ticho. Zmatenost a strach drobečka pohlcovaly. Barbora myšlenkami bloudila mimo nastalou realitu a nevnímala Robertovu snahu o navlékání vlhkých svršků. Teplo pod bundou opět vystřídal chlad. Konečně byla oblečená. Zbývalo odstranit rozmazané stíny a prsty učesat rozčuchané vlasy... Výsledek byl nevalný.

Robert rychle na sebe hodil studící oděv. V kapse kalhot zkusil štěstí, ale cigarety byly rozmočené a zapalovač na vyhození. Nesmí zapomenout na sesbírané špačky od cigaret, které při oblékání odložil na hliněnou zem. Minul Barboru, procházel pod mrtvolou Adama ve větvích a hledal na břehu možné pozůstatky stop. Nikde nic. S přivřenýma očima propátral protější břeh – pusto prázdno. Otočil se a vyrazil zpět za uzlíčkem nervů.